

Sluta använda ordet offerkofta som skällsord!

Varför är det fult att vara offer? Som att det inte är resultat av det någon annan utsätter personen för? Vad är det för ett märkligt resonemang? Som att offer är något man väljer att vara? Offerkoftan är inget jag tar på mig, det är något andra satt på mig.

Det är svårt att prata gott om sig själv, och att våga visa att man kan göra det man vill. Och rädslor blockerar fortfarande mitt livsflöde. Jag har krigat och stått upp för mig själv och har varit i väldiga konflikter med mig själv!

Lida får man gärna göra, men man får inte vara ett offer, trots att det är något man ofrivilligt drabbas av. Och alla vet precis vad som är bäst utom den drabbade. Men ingen vet vad som försiggår i hemlighet eller bakom hemmets väggar! Men det kanske är precis det som är meningen? Tystnadskulturen i ett nötskal! Då slipper omgivningen se verkligheten i vitögat.

Alla som har blivit utsatta för psykiskt eller fysiskt våld och tagit sig levande ur det vet vad det vill säga att vara en överlevare, men inte mindre offer för det. Varför använder man ordet offerkoftan som skällsord mot någon? Varför vill man få ett offer att må ännu sämre?

Man är ett offer för en vidrig handling som någon annan har bestämt sig för att utsätta en för. Det finns ingenting som är mer skuldbeläggande än just det!

Det finns giftiga människor där ute. I stället för att få dig att må bra går de runt med en aura av bitterhet, misstro, avund och girighet och stjälar din energi med sina negativa tankar och problem.

Sluta för guds skull upp att förringa och nedvärdera någon att vara ett offer, det gör det hela mycket värre! Det är nämligen inte lätt att prata om sådant som gör ont i själen eller kroppen! Och det handlar inte om att man identifiera sig med sina erfarenheter eller sjukdomar! Man kan helt enkelt ha fallit offer för något som varit svårt att påverka och att det är den erfarenheten som plågar en!

Man kan skrapa upp sig själv från golvet och det är i det läget som man inte vill stämplas som någon som har gått in i en offerroll! RIV TIGANDETS MUR! Mitt liv är inte receptbelagt! Om omgivningen hade varit mer uppmärksam så hade inte dessa missförstånd uppstått så lätt. Många använder ordet offer och offerkofta i fel sammanhang och ofta drar man fel slutsatser som verkligen sänker den drabbade längs med fotknölarna!

Nära och kära och vänner har slutat förstå språket man talar! När det har blivit skarpt läge har de visat sig vara något helt annat. Varför är det ingen som tar reda på varför man tycker synd om sig själv? Och varför är det fult att göra det? Ens innersta är undanstoppad och kamouflerad till ett leende i leendelandet.

Och när rädslan för att inte bli trodd är konstant och när kroppen och psyket ständigt går runt med värk, ja då är man ett offer. Det är inget val man gör, det är ett faktum. Och när någon slänger sig med ord som "ta av dig offerkoftan"; så förvärrar de i stället situationen!

Det är verkligen osmakligt när man utsätter sårbara människor för ännu ett stort lidande genom att säga så! Det är en nedfärd till helvetet utan bedövning! De bara vräker ur sig utan att ens ha frågat hur personen mår!

Att inse att någon fallit offer för något borde innebära att man förstår situationens allvar eller hur? När någon till slut vågar förklara vad man har råkat ut för och man sen får höra att det är ens eget fel, hur lätt är det då för personen när det till slut har blivit något fult att vara själva offret? Plötsligt är man "invandrare" i sin egen omgivning och plockas sönder och samman.

Ibland råkar man ut för jobbiga saker, och det gör ont när någon säger att man vältrar sig i det. Inget kunde vara mindre sant. Varför skulle man vilja göra sig själv illa? Så i stället för att be någon sluta vara ett offer, var arg på det som ligger bakom personens sorg, rädsla och ångest.

Varför har samhället så svårt att acceptera att man kan ha ont i kropp och själ, likväl som man kan ha tandvärk? Bilen och huset sköter vi om, men inte kropp och själ. När omgivningen inte ser något handikapp och inga proteser, ja då tycks hänsyn inte vara nödvändigt.

Känn inte efter så mycket får man höra. Ja visst! Det är fult att känna, det är fult att må dåligt. Det är till och med fult att vara nöjd. Stolt får man vara men inte nöjd. Och man ska ha distans till sig själv också har man fått veta åtskilliga gånger!

Många tror tydligen att det är som att köra bil och hålla avstånd i trafiken. Man tar sikte på en vägmarkering och räknar ett tusen ett - ett tusen två - ett tusen tre till framförvarande bil. Det bästa är nog att hålla distans till alla självutnämnda psykologer och destruktiva pekpinnar! Det är lättare att hitta en motmänniska än en medmänniska!

För visst är det märkligt, känner du dig ensam, ledsen eller svältfödd på omtanke, kärlek och glädje behöver du bara posta en ledsen smiley på facebook så börjar alla att undra vad som hänt!

Medan du i verkliga livet kan se hur ledsen och deprimerad ut som helst utan att en enda bryr sig eller tar någon notis om dig! Ännu mer tragiskt är det när till och med närstående har fått sämre hörsamhet och drar felaktiga slutsatser!